

*Üksikisa
abieluettepanek
jõulude ajal*

Ella Hayes

Originaali tiitel:

Ella Hayes

The Single Dad's Christmas Proposal

2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maili Tangsoo

Toimetanud Anneli Sihvart

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2021 by Ella Hayes

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12422022

ISBN 978-9949-87-024-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis lugeja!

Ma olen nii evelil, tuues sinuni oma esimese Harlequini jõuluromaan! See on lugu, mis toimub Pariisis ja Chamonix's. Olen tahtnud seda kirjutada juba mõnda aega – alates sellest, kui sain teada ekstreemsest vabasõidust (ühe sõbra kaudu, kelle väimees on kuulus maailmaklassi vabastiili sõitja).

Ekstreemspordlaste jaoks võivad suhte ja perekonna teemad olla rasked ja keerulised. Kui suur risk on liiga suur? Kuidas saab perekond sobida ekstreemspordiga seotud elustiiliga?

Ma pole kunagi olnud lumelaul, kuid mul oli lust teha selle loo jaoks uurimust. Eriti olen ma tänu võlgu kõigile lumelauduritele, kes postitavad innustavaid (ja hirmujudinaid tekitavaid) videoid sotsiaalmeedias. Ma poleks saanud ilma nendeta seda lugu kirjutada.

Ma loodan, et naudid raamatu „Üksikisa abieluettepanek jõulude ajal“ lugemist sama palju, kui mina nautisin selle kirjutamist!

Ella x

Mu vennale Stevenile ja kõigile teistele
kartmatutele...

Proloog

Chamonix, 5. detsember...

„Sind kirjeldatakse sageli kui kartmatut. Kas sa oled seda?“

Dax D'Aureval tundis, kuidas närvikiud ta rinnus kokku tõmbusid. Kas tema kiireid südamelööke oli kuulda ka mikrofonis ta jope küljes? Mees tundis, kuidas veri trummeldades tema kõrvus möllab. Ta tegi aeglase hingetõmbe, lubades tuttavatel tunnetel rahuneda, siis aga vaatas kaamera objektiivist mööda Pierre'i ootusärevasse näkku. „Päriselt? Sa küsid minult jälle seda?“

Pierre'i peanoogutus oli kerge, kuid tema silmis oli sära.

Dax ohkas aeglaselt. Pierre filmis sponsorite jaoks kõiki tema lumelauavägitegusid, kuid dokumentaali jaoks ei piisanud vaid neist kaadritest. Nad vajasisid intervjuude materjali, mida kasutada hääle kandjana – rääkiva pea jama, sest fännid tahtsid näha tema nägu. Isegi tema silmavalgeid! Nad tahtsid teada, mis tõmbas teda käima. Kui ta vaid isegi teaks! Kõik, mida mees teha sai, oli vastata Pierre'i küsimustele, mis iganes momendil neid esitati, nii ausalt, kui ta suutis, ja muidugi võimalikult sarmikalt. Daxil oli sotsiaalmeedias üle 170 000 jälgija ja tema

töö oli juhtida tähelepanu kaubamärkidele, mida ta esindas. Kui see tähendaski kaamera ees moosimist, saades tulemuseks väikseid lõike, mida kasutada dokumentaalfilmide reklaamiks, siis olgu nii. See oli osa sponsorusel, osa elust, mille ta oli endale loonud. Vabasõit oli tema kirg, nii et sellest rääkimine polnud keeruline. Ainult et praegusel hetkel valitses mehe sisemuses kaos ja ta kurk oli kuiv. Ta oli suundumas Chamonix' klassikalisele nõlvale – Mallory Couloirile, mis asus Aiguille du Midi põhjanõlval – ja see, mida ta vajas, oli võtta hetk oma hirmu äratundmiseks, eraldada see heaks ja halvaks, mitte vastata küsimustele selle kohta.

Ta heitis pilgu liftile. Daxi tugimeeskond passis uste juures, oodates teda. Tema juhtnööre. Tema sõbrad. *Hullud ekstreemspordimasinad!* Nad kõik veetsid oma elu nõlvadega flirtides. Tema polnud ainus.

Ta hingas sisse, manades ette oma šarmantse maski. „Ma ei kirjeldaks ennast kui kartmatut... Üldsegi mitte. Ei saa teha seda, mida ma teen, ilma hirmu tundmata.“ Ta neelatas. „Olen praegugi väga hirmul, kuid ma ei püüa oma hirmu blokeerida, sest see on kasulik, mis sest, et tüütu.“ Ta naeratas, peamiselt selleks, et leevendada pinget enda põskedes. „Hirm valmistab sind ohu jaoks ette. See hoiab sind erksana. See hirm on kummaline, kuid...“ Örn värin liikus üle ta selgroo. „Ma nagu armastaksin seda.“

Kaamera liikus lähemale. „Armastus on tugev sõna, Dax, kuid kas see on ikka armastus või võib see olla sõltuvus?“

Dax võis näha enda peegeldust objektiivil, võis näha Pierre'i kavatsust tema silmis. Jah, viis, kuidas ta sõitis, tundus hooletu... Jah, kõrvaltvaatajale võis paista, nagu tal oleks ohtlik sõltuvus, nagu mehele meeldiks surmaga flirtida, kuid vabasõidu mõte oli elada, mitte surra, ja Pierre mõistis seda, sest Pierre ise oli samuti ekstreemlumelaudur. Pierre urgitses vaid sellepärast, et Dax oli ristiretkel, ta tahtis kummutada müüti, nagu oleks ekstreemspordialad vaid tühipaljaste põnevust otsivate adrenaliinisõitlaste pärusmaa. Tavaliselt läks Dax õnge, kuid täna ta mingil põhjusel seda ei tahtnud. Võib-olla oli asi selles, et objektiiv oli liiga lähedal, või ehk selles, et poisid lifti juures hakkasid rahutuks muutuma, või oli asi hoopis ta kõhus, mis oleks otsekui iseendasse auku näerinud. Ta tundis, kuidas ta libiseb *Miks kurat ma seda teen?* mõttemaailma, ja ta pidi sellest vabanema, enne kui see võimust võtab. Ta pidi saama mäele, olema vastamisi oma hirmuga ja leidma ilu, mis on teisel pool seda.

Ta niheles kergelt. „Ma ei tea, kas see on sõltuvus... kuid see on kinnisidee.“ Ta tegi pausi. „Kui ma sõidan, on minu sees metsik hing, kindlasti mõneti hull...“ Ta võis tunda Pierre'i pingule tõmbumist, kuid Dax oli nüüdseks pühendunud. Ta pidi jätkama. „Ma ei mõista seda, aga see ajendab mind, paneb mind tahtma enamat. Kõrgemat. Tugevamini. Kiiremini. Ma ajan alati midagi taga...“ Ta kehtas naerast tagasi hoides õlgu. „On see sõltuvus?“

„Dax!“ Kaamera kaldus Pierre'i käes. „See on vale vastus.“

Ta tundis end süüdlaslikult. „Vabandust, mees. See on kõik, mis mul täna on.“ Mehe veenides trummeldas, kemikaalid voolasid sisse, valmistades teda ette selleks, mida nüüd tegema hakkab. Ta ühendas mikrofoni lahti, ulatas selle tagasi Pierre'ile, seejärel võttis oma koti. „Sa peaksid seda sellegipoolest kasutama, sest see on tõsi, isegi kui sa ei taha seda kuulda.“ Daxi sisemus hakkas üle keema. „Ma mõtlen, et jah, me planeerime riski. Meil on kogemus, oskused ja varustus. Me võtame kasutusele kõik ettevaatusabinõud, kuid seda ei saa eitada: me otsime võimatuid jooni*. Jooni, mida pole kunagi varem sõidetud, ja sõidame neil võimsalt.“ Ta kehtas õlgu. „Sellest järeldubki, et me peame olema natuke hullud.“

* Joon, seda mööda laskutakse ekstreemsõidus järsult nõlvalt alla.
Tõlkija märkus

Esimene peatükk

Pariis, 5. detsember, üks aasta hiljem...

Simone Cossart kiirustas üle Place du Palais Royal, kissitades silmi läbi keerlevate lumehelveste vaadates, pidades vastu tungile tõsta oma nägu ja püüda mõned neist keelele. Ta armastas lund ja seda, kuidas see muutis linna imedemaaks, kuid viivitamine polnud võimalik. Naine tahtis esimesena bistroosse jõuda, enne Dax D'Aurevali, nii et ta saaks end koguda ja tunduda rahulik, kui mees saabub, võtmesõnaks „tunduda“, sest ta ei tundnud end põrmugi rahulikuna. Võib-olla oli ta hull, et nõustus, ise nahast välja pugedes, Daxiga kohtuma nii lühikese etteteatamisega. Nagu oleks mees kunagi tema pärast lillegi liigutanud. Ta ei tulnud kunagi oma pojale Yannickile naise korterisse järele ega kutsunud kunagi Simone'i tütart Chloet nende juurde mängima, kuigi Chloe ja Yann olid olnud parimad sõbrad alates esimesest päevast Cours Préparatoire'is. See oli alati Amy, Daxi *au pair*, kes tuli Yannickile järele. See oli Amy, kes teda vaikselt enne Yanni ja Chloe esimest koolivälisest kohtumist hoiatas, et Yanni *maman* on surnud ja ta ei tohiks tema kohta poisilt küsida. Amy ei olnud täpsustanud ja Simone oli sel ajal liiga hõivatud oma uue tööga kooli kontoris – tema esimene korralik töö

aastate jooksul –, et sellesse süveneda. Ta oli lihtsalt rõõmus, et Chloe kohaneb koolis ja on leidnud nii hea sõbra, kuid nüüd mõjusid raskelt kõik need asjad, mida ta Yannist ja tema salapärasest *papa*'st ei teadnud. Simone ei teadnud, mida arvata Amy palvest, et ta kohtuks Daxiga, arutamaks äriettepanekut, niisiis ta kiirustas pimesi!

Ta kallutas lõua alla, kaitses end tuuleiili eest. Miks ta ei võtnud mütsi kaasa? Kindaid? Simone nägi ju ilmateadet! Seetõttu ta tegigi hommikul kindlaks, et Chloe oleks soojalt riidesse mähitud, kuidagi aga unustas iseendaga sama teha ja nüüd maksis selle eest vastavat hinda. Naise sõrmed külmetasid, nina oli ilmselt punane peas ja ta tundis lund oma juustes, märjalt põskedele sulamas. Rahulik ja ennast kogunud? *Ei!*

Simone marssis edasi, pea maas, kuni jõudis väljaku nurgani, siis peatus. See oligi see koht! Bistroy Royal. Purpurpunased varikatused, mida ääristasid säravad tuled, aknad lopsakalt kaunistatud jõulurohelisega ning interjöör särav. *Imeline!* Ta seisis ja vaatas, tundes nostalgiat. See oli see, mille pärast naine kümme aastat tagasi Pariisi oli tulnud, et olla osa sellest... sellest tulede ja romantika linnast, sellest elu täis kohvikute ja suurte unistuste linnast...

Katkised unistused...

Ta surus oma huuled kokku. Polnud mõtet sellel pikemalt peatuda. Oli pakilisemaid asju, millest mõelda, näiteks sisse minemisele, enda kuivatamisele ja esinduslikuks muutmisele!

Ta kiirustas sissepääsu poole, lükates oma mantlilt lund maha, sirutudes uksekäepideme poole just samal hetkel, kui kinnastatud mehe käsi selle haaras.

„Oh...“ Naine surus jalad tugevalt vastu maad, püüdes peatuda, kuid kuidagi liikus ta ikka veel. „Oo!“ Tugev käsi haaras tema kää ümbert kinni, hoides seda kindlalt. „Jumal, mul on kahju! Kas sinuga on kõik korras?“

Simone märkas häguselt silmanurgast sinist jakki. Ta pani hinge tõmmates kää oma rinnale. „Jah, ma arvan küll.“

„Oled sa kindel?“ Mees lasi naise käest lahti ning astus tagasi.

„Jah, minuga on kõik korras, ja see polnud sinu süü...“ Ta kogus end ja vaatas üles. „Mul oli kiire...“ Ta keel vääratas. *Monsieur* Sinijakk oli põrgulikult kurnis, ja huvitavalt tuttavlik, vähemalt see osa, mida naisel tumerohelise mütsi serva ja üleskeeratud krae vahelt näha õnnestus. Mehel olid puhtaks raseeritud lõug ja tumedad kulmud ning tema suured pruunid silmad olid riukalikud või ehk oli see varikatuse valgustus, mis pani need sädelema sooja võrgutava sügavuseni. Seda oli raske öelda, raske oli hingata.

Aeglane naeratus vajutas mehe põskedesse lohud. „Mina kiirustasin ka, et saada lume eest varju...“ ta sulges ühe silma, krimpsutades natuke oma nägu, „... mis on imelik, sest tegelikult ma armastan lund.“

„Mina ka... kuigi...“ Mees venitas mütsi peast, tuues nähtavale tumedad, ülimalt kutsuvad juuksed. Naine kõverdas sõrmed oma peopesadesse. „Kuigi ma soovin, et poleks *enda* mütsi unustanud.“